

CAITLIN MORANOVÁ morantologie

„Stejně duchaplné
a humorné jako její
předchozí kniha, jen se
širším záběrem.“

ELLE

HOST

OD AUTORKY BESTSELLERU *JAK BÝT ŽENOU*

CAITLIN
MORANOVÁ

morantologie

CAITLIN
MORANOVÁ
morantologie

Brno 2014

Caitlin Moran

Moranthology

Copyright © 2012 by Casa Bevron, Ltd.

Translation © Petra Jelínková, 2014

Cover picture © Gareth Iwan Jones

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-354-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-355-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-356-3 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-357-0 (Formát MobiPocket)

*Tímto bych ráda poděkovala za scénu ze seriálu
Bottom, v níž Rik Mayall a Adrian Edmondson
přetáhnou plynaře dvaadvacetičtyřikrát pánvičkou po hlavě.
Moc jsem se od vás naučila.*

Úvod aneb Vážně se snažím

Když jsem se v patnácti stala novinářkou, byla to jednoduše záležitost osobního prospěchu.

Protože mě v posledních pěti letech učili doma, neměla jsem v podstatě žádné institucionální vzdělání. Jakožto obyvatelce obecního bytu ve Wolverhamptonu se mi nabízely tři možnosti budoucího zaměstnání:

1. být prostitutkou,
2. pracovat jako pokladní v supermarketu Gateway na Warstones Drive, nebo
3. stát se spisovatelkou: tato varianta mě napadla jen proto, že totéž udělaly Jo Marchová v *Malých ženách* a máma v *Dětech železnice*, když se dostaly do svízelné situace.

Po zvážení všech možností jsem okamžitě zavrhl Gateway, protože zelené zaměstnanecké uniformy by mé zarudlé pleti dodávaly hodně nezdravou barvu.

I prostituce byla tabu — především kvůli tomu, že jsem se v té době dělila o palandu se sestrou Caz. Ta poměrně rozumně podotkla: „Nechci poslouchat, jak na tobě rajtují jako na pouťovém poníkovi metr od mé hlavy. Kromě toho

si myslím, že by kunčafti hlavou naráželi do lampy s medvídky nad postelí.“

Takže zbylo psaní. Této volby jsem nikdy nelitovala, i když čas od času přijde podivná, svíravá chvíle, kdy přemýšlím, jak užitečné by bylo mít čtyřicet procent slevu na lahůdky z Gateway. To znamená velké množství levné švarcvaldské šunky.

Začala jsem tedy psát. Měla jsem seznam oblíbených slov a frází — sbírku podobnou tomu, když někdo sbírá desky nebo odznáčky. Jaguáři. Šeřík. Katolický. Potpantoflák [sic]. Jubileum. Leopardí kůže. Mimóza. Šagrén. Jód. Koloidní rtuť [sic]. Horlivý. Růžová silice. Nespoutaný. Viola. Určitě se budou hodit. Věděla jsem, že chci psát intenzivně — tak, že si vypíšu nové boty a nový účes a nové kamarády a nový život mimo neúprosně sevřené stěny našeho domu. Slova můžou být zbraní, milostným zaklínadlem anebo aspoň prostředkem, který vás odveze za hranice okresu.

Co jsem ovšem tehdy nevěděla, bylo, o čem budu tak intenzivně psát a jak budu psát. Neměla jsem žádná témata. Neměla jsem názor. Jen narůstající hromádku slov.

S nimi jsem se přihlašovala do literárních soutěží a v patnácti jsem jednu vyhrála: cenu nedělníku *The Observer* „Mladý reportér roku“. Poslali mi dopis, že jsem vyhrála, a nabídli mi, abych je navštívila v jejich londýnské kanceláři.

Očividně to byla příležitost ucházet se tam o práci. V novinách žádní jiní teenageři nepracovali — ipso facto, kdybych tam přijela a udělala dobrý dojem, to místo bude moje. Byla jsem připravená pustit se do toho s ohromnou vervou, chtěla jsem redakci naprosto oslnit. Nevrátím se domů, dokud nebudu mít v kapse příslib, že mě přijmou, říkala jsem si.

Předvečer cesty jsem strávila přípravou na svůj úplně první pracovní pohovor — tak důkladnou přípravou, jak jsem jen dokázala.

„Lidi zbožňují, když jim někdo přinese dort!“ řekla jsem si v jedenáct večer. V misce jsem šlehala máslo s cukrem. Kuchyňská linka byla posázená vymačkanými citrony.

„Lahodný citronový piškot s krémem! Když přinesu dort, spojí si mě v hlavě s dortem a budou o mně smýšlet příznivě, což znamená: nabídnou mi práci!“

V té době jsem byla silně ovlivněná životopisem herečky, komičky a spisovatelky Maureen Lipmanové. Zdálo se, že všechen čas tráví předáváním dárků svým přátelům a kolegům: rozdávala jim ozdobné medailonky, pugéty, vybrané čokoládové bonboniéry.

Neměli jsme žádnou krabici nebo nádobu, ve které bych mohla dort do Londýna převézt, a tak jsem ho dala do malého červeného kufříku, který jsem nedávno sehnala v bazaru, a šla jsem spát.

Výroba a přeprava citronového piškotu s krémem, který mi měl zajistit práci v novinách *The Observer*, zabraly přibližně sedm hodin. Bylo to o šest hodin a padesát osm minut víc času, než kolik jsem věnovala úvahám o tom, co by ta práce obnášela. Přesněji řečeno o šest hodin a padesát osm minut víc času, než kolik jsem věnovala úvahám, o čem bych vlastně mohla psát.

Druhý den tedy vystupuju z autobusu na londýnském nádraží Victoria Station. Mám obrovský klobouk — abych vypadala hubeněji — a kufr, ve kterém nesu citronový dort. Kdybych kufr nesla za držadlo, dort by se sesunul, takže ho nesu rovně jako táč, oběma rukama. Je čtvrt na dvanáct. V redakci *Observeru* mě čekají v půl jedné.

„To mám tak akorát dost času, abych se zašla podívat do Britského muzea a na Buckinghamský palác,“ pomyslím si, když zkoumám mapku Londýna. Mám radost, že při této cestě do Londýna spojím práci se zábavou, a napadá mě, že bych mohla zavést nový výraz „prábava“.

Vyřáším na cestu a kufr držím před sebou jako královskou korunu na podušce.

O tři hodiny později se mi konečně podaří dostat se do kanceláře *Observeru*. Ze všech sil se snažím neplakat. Kůži na patách mám úplně sedřenou — ukázalo se, že obout si bílé kotníčkové boty bez ponožek je dost mizerný nápad, když máte tři hodiny chodit. Jsem zpocená a naprosto pokořená novým zjištěním, jak je to s velikostí hlavního města.

Když jsem se ráno probouzela, neměla jsem ani ponětí, jak daleko od sebe jsou různá místa v Londýně. Pokud ve Wolverhamptonu nasadíte dostatečně ostré tempo, dostanete se ke každé význačné budově ve městě do deseti minut. Blbost — po pravdě řečeno můžete sedět u jezdecké sochy na Queen's Square a tenisákem dohodíte ke každé pozoruhodné památce, aniž byste se odtamtud museli hnout. Dohodili byste dokonce až k McDonaldu.

Naproti tomu Londýn, jak se ukázalo, je plný širokých, šedivých, rovných ulic, které se táhnou donekonečna a nikdy na nich nezahlednete Britské muzeum ani Buckinghamský palác. Ani — od 12.17 čím dál nervózněji — redakci *Observeru*. Bloudila jsem kdesi v parku a kolem Trafalgarského náměstí. V jednu chvíli jsem se pokoušela mávnout na taxík, ale jak jsem přitom držela oběma rukama kufrík s dortem, vypadala jsem jako moudrá stará opice ze *Lvího krále*, která zvedá novorozeného Simbu k uctění. Taxík projel kolem a minul mě.

Ti dobří lidé z *Observeru* si o mě pochopitelně dělali starosti. Patnáctiletá holka se v Londýně na tři hodiny ztratí — a pak se přibelhá ubrečená. Posadili mě do zasedačky a chystali se zeptat, jestli jsem byla sexuálně napadena.

„Přála jsem si vidět tabulky s klínovým písmem v Britském muzeu,“ povídám. Pokouším se o satiru — chci vyvolat

dojem, že jsem tak zažraná do historie, že na sebe nechám čekat zástupce šéfredaktora *Observeru*.

Oni si to bohužel vyloží zcela vážně a pokoušejí se mě rozveselit tím, že vyprávějí o svých oblíbených exponátech — ovšem vzhledem k tomu, že jsem se do Britského muzea vůbec nedostala, nemůžu se do této diskuse zapojit. Jediné muzeum, v němž jsem kdy byla, je Bantock House ve Wolverhamptonu, kde mají zámek z obalů od bonbonů. Je to moc povedený zámek. A třeptá se. Vyprávím jim o něm. Přitakávají, že to zní opravdu neobyčejně.

Jenže — jenže! Poněkud nečekaně, poté co jsem vypila tři sklenice vody, rychle si utřela slzy pod záminkou, že si rovnám klobouk, a nechala jsem se od všech asi stokrát laskavým tónem uchlácholit, že „v Londýně se člověk opravdu snadno ztratí“, přichází chvíle, kdy zástupce šéfredaktora prohlásí: „Takže teď, když vás tu konečně máme, ho ho ho, chtěla byste pro nás pracovat?“

Bohužel jsem v té době procházela životní etapou, kdy jsem nechtěla říkat správné věci nebo pěkné věci, nýbrž jen legendární věci. Celé dny jsem si v hlavě představovala různé rozhovory a následně je rozebírala z hlediska toho, jaká je možnost, že se stanou legendárními.

Ve scénáři „Nabídli mi, ať napíšu tři fejetony pro celostátní noviny“, který jsem si v duchu přehrála třistakrát, jsem si nakonec vybrala legendární odpověď, o které se bude v následujících letech s úžasem vyprávět („A potom řekla — hahaha, to bylo prostě úžasné...“) a která zní takto:

„Pracovat pro vás? Moc ráda. Vážně strašně ráda!“

Pak se odmlčím — vezmu papírový ubrousek, namočím ho do skleničky s vodou a dělám, jako bych se chystala čistit stěny.

„Napřed se pustím do tohohle,“ povídám, „a potom se dám do podlah...“

Je to citát z muzikálu *Annie* — scéna, kdy jí Warbucks nabídne, aby u něj bydlela, a Annie to nejdřív nepochopí a myslí si, že ji chce jako služebnou. Když si představuju, jak to přednesu, jsem si jistá, že se všichni budou smát. Budou říkat: Nabídli jsme jí práci — jako novinářce —, ale ona předvedla parodii na svůj prostý původ a svou posedlost muzikály a předstírala, že jsme jí navrhli, aby dělala uklížečku! To bylo legendární!

Není možné, že by někdo z nich neznal *Annie*. Ta hláška je rozseká.

Nikdo z přítomných *Annie* nikdy neviděl.

Následuje trapné ticho.

„Chtěla byste pro nás psát fejetony?“ zeptá se zástupce šéfredaktora nakonec a tváří se, že to, co jsem právě předvedla, se nikdy nestalo. „Během letních prázdnin? Myslím, že by nás zajímalo, co chcete říct o životě — a o tabulkách s klínovým písmem! A o celofánových hradech, ho ho ho!“

„Ano, chtěla,“ odpovím jednoduše. Rozhodla jsem se, že od teď budu na všechno reagovat jednoduše.

„Takže,“ ozve se editorka publicistiky. Je okouzlující. Má lesklé vlasy. Milá dáma. „O čem byste pro nás chtěla psát?“

Hledím na ni.

„Jaké máte nápady?“ ptá se.

Dál hledím. Opravdu mě vůbec nenapadlo, že budu muset přemýšlet, o čem mám psát. Myslela jsem, že se prostě objevím, prohlásím něco legendárního a oni řeknou, co mám napsat. Jako ve škole. Články jsou jen... takový placený domácí úkol, nebo ne? O tom, co patří do novin, rozhodují dospělí — to záhadné seskupení, které si v duchu spojuju s politiky, miliardářem Daddym Warbucksem a snad s Johnem Cravenem z dětského zpravodajského pořadu *Newsround* — a ti potom témata zadají redaktorům. Přece se od nich nečeká, že... novináři nemusejí... určitě nemusíte...

„...sepsat seznam věcí, které vás opravdu zajímají, které se vás nějak dotýkají,“ povídá zástupce editora. Nemám vůbec nic. Při tomto rozhovoru se naprosto nechytám. Budu muset zatáhnout za pojistné lano a otevřít padák.

„Upekla jsem vám dort!“ zvolám radostně. „Dejte si ho na svačinu s šálkem čaje. Citronový piškot!“

Opatrně dávám kufr na stůl — po tom, co jsem ho celý den příčinlivě držela ve vodorovné poloze, i tehdy, když jsem seděla na té autobusové zastávce, která byla „mimo provoz“ — a otevírám ho. Lidé zbožňují, když jim někdo přinese dort! Když přinesu dort, spojí si mě v hlavě s dortem a budou o mně smýšlet příznivě, což znamená: nabídnou mi práci!

V nelítostném srpnovém žáru se po tříhodinovém bloudivění Londýnem všechna citronová krémová náplň srazila a zkazila. Místnost naplnil nelibý pach připomínající zvratky. Všichni na mě hledí. V hlavě mi vyvstane myšlenka: Co takhle napsat o tomhle?

Když jsem zpátky ve Wolverhamptonu, mí noví nadřízení mi po telefonu radí, abych si přečetla noviny, podívala se na zprávy „a promyslela si, jestli mě tam nezažalo něco, o čem bych chtěla napsat“.

Dva týdny v kuse neúnavně v médiích zkoumám všechny významné události aktuálního dění — a následně píšu šest set slov o tom, jak se můj bráška loni ztratil na pláži v Ynyslas. V příštím týdnu odevzdávám šest set slov o tom, jak jsme šli se sourozenci do knihovny („Jsme v oddělení ‚Knihy tak nudné, že měly vyhrát Man Bookerovu cenu.‘“). Můj třetí a poslední článek je o rodinném pikniku.

A tím to hasne. Nic dalšího mi v redakci *Observeru* nenabídli, a tak končím. Zase jsem nezaměstnaná. Budu se muset snažit najít si práci.

O půl roku později nabízím své nápady do *Guardianu*. Víím, že chtějí něco, co se týká pubertáků, ale vlastně toho o pubertácích moc nevím. Učím se doma a jediný další teenager, kterého znám, je moje sestra, a ta se mnou právě nemluví.

Když přijdu ke Caz do pokoje, nutí mě, abych stála v koutě a mluvila výhradně otočená zády k ní. O pár let později jsem zjistila, že přesně tak jedná se svými oběťmi sériová vražedkyně ze *Záhady Blair Witch*.

„Mohla bych třeba psát o tom, jaké to je vést si deník, nebo, ehm, o módě,“ povídám váhavě. „Nebo, ehm, o autobusech?“

V autobusech trávím spoustu času. Mám nejrůznější poznatky o tom, jak si lidé vybírají sedadla, a s radostí bych se podělila se čtenáři o svou teorii, že praví vizionáři vždy sedí v dvoupatrovém autobusu nahoře vpředu na levé straně, protože toto místo zaujímá ve filmu *Bratři Bluesovi* Dan Aykroyd, což je mezi hrdiny tohoto filmu moje nejoblíbenější postava. O autobusech můžu nabídnout spoustu poznatků.

„Klidně buďte tak útočná, jak chcete,“ oznamuje mi editorka vlídně, zatímco se ve vzduchu pořád vznáší slovo „autobusy“. Autobusy.

„Ehmmmm,“ cítím, jak se mi odměna vzdaluje před očima. Musím něco říct, navrhnout téma, které ji nadchne. V panice vyhrknu: „A co anorexie?“

„Ano!“ prohlásí okamžitě.

Je to pro mě trochu zvláštní téma, protože většinu volného času trávím tím, že pojídám slané krekry namazané šunkovou pěnou. Jídlo zbožňuju tak, že když se drobnými dírkami v krekrech kroutí žížalky šunkové pomazánky, jsem úplně v sedmém nebi. Pokud jsem se někdy osobně setkala s anorexií, netrvalo to déle než pětáctýřicet minut. Víc jsem tomu opravdu nedala.

„Fakt ráda,“ vykřiknu a pak přecházím ke svému serióznímu tónu: „Je to strašná choroba, téměř se zdráhám uvěřit, jak příšerně ničí mou generaci.“

O anorexii nevím zhola nic. Ale do pěti odpoledne musím předložit pět set slov, a tak dělám to, co by udělal každý: prostě si vymyslím nějaké kraviny.

„Lolita nedržela dietu. Ale dnešní dvanáctileté děti znají šířku svých boků, délku nohou i sebemenší záhyb na břicho,“ začala jsem zvesela, bůhví proč zrovna takto — *Lolitu* jsem vlastně vůbec nečetla. Ale byla to jediná dvanáctiletá holka, která mě napadla, kromě Laury Ingallsové, a ta by se do tohoto kontextu příliš nehodila. Věděla jsem, že Lolita se tak nějak stala obětí nebo co, a tak jsem ji tam šoupla. Takto člověk postupuje, když ví naprosto kulový.

„Měla jsem minisukni jako Julia Robertsová. Říkala jsem si, že bych k ní měla mít i vhodné nohy,“ citovala jsem například Eloise, kterou jsem si úplně vymyslela.

Kdysi jsem viděla epizodu seriálu *Casualty*, kde baletka jedla toaletní papír, tak jsem tam přihodila i to.

Článek vyšel v březnu 1992 a ničí názor na anorexii překvapivě neovlivnil — dokonce ani ten citát od (vymyšleného) „praktického lékaře“: „Přicházejí ke mně devatenáctileté dívky a chtějí, abych jim předepsal tablety. Já mám chuť je místo toho pohladit po tváři a nabídnout jim raději lentilky.“ Právě to by nepochybně, jak jsem byla v té době přesvědčená, anorexii vyléčilo. Lentilky.

Nebo další článek, který se mi podařilo udat zhruba tou dobou — v roce 1993 — do *The Observer*. Jmenoval se „Nikdy to nebylo horší“.

„Proč je tak skvělé být teenagerem v materiálním světě devadesátých let?“ ptá se Caitlin Moranová.

To byla skutečná symfonie hovadin. V tomto článku — šest set slov dlouhém — jsem hořekovala nad tím, jak mě a moji kamarádku („Je jí šestnáct — šest a deset let na této

planetě, čtyři přestupné roky — a tvrdí, že ji život děsí, protože ještě zbývá tolik času do smrti.“) kulturně drtí hodnoty předcházející generace.

„Občas vylezeme na střechu pětipatrového parkoviště, házeme kamínky na lidi dole, moje kamarádka křičí ‚KDO JSEM?‘ a já se směju, dokud se nerozbrečím, protože nás nikdo neslyší a nikdo jí nemůže odpovědět.“

Je to nesmysl a pitomost od začátku do konce: jednak se na střechu žádného pětipatrového parkoviště ve Wolverhamptonu rozhodně nedostanete, všechny jsou naprosto důkladně zabezpečené, očividně proto, aby se předešlo nebezpečnému chování ohrožujícímu zdraví a bezpečí, přesně takovému, o jakém tady lžu. A upřímně řečeno, nemyslím si, že by někdy nějaký teenager vzpínal ruce k nebi a křičel „KDO JSEM?“ — tedy kromě dramatických pořadů na Channel 4, odkud jsem to mimochodem vykradla.

„Nemá žádnou identitu, až na tu, kterou jí prodávají v reklamách,“ pokračuju farizejsky a kárám celý reklamní průmysl, zcela navzdory tomu, že miluju písničku z reklamy na vločky Bran Flakes („Jsou tak lahodné/lahodné/la-la-lahodné/velice lahodné!“) a citově mě nesmírně zasáhla romantická kampaň na Nescafé Gold Blend.

Ráda bych vám citovala další příšerné články, které vznikly, když jsem se zoufale vrhala na něco (cokoliv), o čem bych mohla psát. Jenže nemůžu, protože právě tehdy se moje novinářská kariéra zasekla. Vzniklo celkem pět kousků, než si všichni — a nakonec i já — uvědomili, že naprosto nemám o čem psát. Nebo přesněji řečeno snad mám — jen jsem v té době netušila, co by to mohlo být.

Stáhla jsem se do undergroundu (zpátky do postele) a snažila jsem se přijít na to, jak se uživit psaním, když o světě vůbec nic nevím (velkoryse řečeno). Chvilí to trvalo, ale v šestnácti jsem už měla plán.

Konečně mi tedy došlo, že o vlastním životě psát nemůžu, protože jsem nic neprožila. Nezbyvalo mi než začít psát o jiných, starších lidech, kteří na rozdíl ode mě něco dělají. Rozhodla jsem se, že se stanu hudební kritičkou a zaměřím se na rock — protože jsem četla *NME* a *Melody Maker*, což byly časopisy, kde novinář mohl používat slova jako jaguáří, jubileum a šagrén, když popisoval, proč má nebo nemá rád U2. A mně se zdálo, že takové kritizování by mi šlo.

Píšu ukázkové recenze svých pěti nejoblíbenějších alb — *Hats* od Blue Nile, *Pills'n'Thrills'n'Bellyaches* od Happy Mondays, *High Land Hard Rain* od Aztec Camera, *Reading, Writing & Arithmetic* od The Sundays a *Nothing's Shocking* od Jane's Addiction — a posílám je editorovi rubriky recenzí v obálce, kterou jsem předtím opatrně navoněla citronovou esencí z kredence (má zastoupit citronový koláč v kufru). Stále vycházím z předpokladu, že mě někdo zaměstná jedi ně tehdy, když si mě spojí s moučníkem. Zřejmě je to jedna z těch mylných domněnek, kterých se zbavíte studiem na Oxbridge.

Editor mi následující den volá a chce, abych napsala ukázkovou recenzi na místní koncert. Později tento text vychází a já dostávám výplatu osmadvacet liber a čtyřicet dva pencí a stávám se novinářkou na volné noze pro oblast Midlands, což zahrnuje Birmingham, Wolverhampton, Dudley a Derby. Pokud se v okolí nachází nějaká kapela, která prodala aspoň dva tisíce desek a hraje v místní hospodě, vrhám se na ni. V podstatě mám od té doby na starosti indie scénu v Západní Mercii.

Po pouhých sedmi měsících v časopisu *Melody Maker* — kdy jsem pracovala ve svém revírku, odevzdávala jsem recenze a šetřila si svůj přísun osmadvaceti liber a dvaadvaceti pencí — jsem napsala recenzi na nové album skupiny Ned's Atomic Dustbin nazvané 522.

V hipsterské hierarchii té doby byli Ned's, jak jim říkali fanoušci, hodně, ale opravdu hodně nízko. Byla to skupina kluků ze Stourbridge v Midlands — tedy z mého rajonu! Bylo jim okolo dvaceti a hráli přívětivou, poněkud připitomělou, hlučnou bílou hudbu, na niž mohli poskakovat přívětiví, poněkud připitomělí, velmi bílí mladí lidé. Pokud jde o to, jaké měli kouzlo a jak moc byli cool: pohybovali se přibližně na úrovni játrové paštiky nebo dřeváků. Kromě toho byla jejich kariéra za svým vrcholem a upadala.

Nicméně, nedostatek náboje, přitažlivosti nebo úspěchu není — a nikdy nebyl — zločin. Dokonce to není ani přestupek proti místním vyhláškám. Když jsem se tedy rozhodla podrobit jejich album termonukleárnímu útoku o více než čtyřech stech osmdesáti slovech, bylo to stejně zbytečné a neopodstatněné, jako kdyby Chewbacca s lodí Millennium Falcon přilétl nad místní kachní rybníček a začal ho ostřelovat.

Ve skutečnosti však moje zbraně nebyly ani ze čtvrtiny tak sofistikované jako Millennium Falcon. Vypadalo to spíš tak, jako kdyby Chewbacca z Millennium Falcon vypadl, pak se brodil rybníčkem, kopal do kachen, dupal po nich a mlátil je — vyplašené, nevinné kachničky. Jak Wookie do těch kachen bušil, aniž by ho jakkoliv vyprovokovaly, všechny hlasitě káchaly a z rybníčku se dostaly až ve chvíli, kdy hladinu málem zakrylo vyškubané peří.

„Ahoj, kluci,“ začala jsem přímým oslovením kapely, „pohřby jsou pruda, co? Kariéra v rakvi a nezbývá než na ni hodit trochu hlíny a pak se v šedivé sychravé mlze vlést s pohřebním průvodem až na smuteční hostinu a tam se nalít. Byl mi svěřen chmurný úkol držet hlídku za nebožtíka a pronést několik slov o vaší zesnulé schopnosti prodat kdy jakoukoliv další desku. Co říct? Příležitost se zdají být slova jednoho významného básníka — Liama z kapely Flowered Up: ‚TÁHNI DO HAJZLU! TÁHNI A CHCÍPNI!‘“